

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

3 juni 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING, WETENSCHAP EN INNOVATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de controle op de leerplicht in Brussel en de invoering van een 'schoolkaart' tegen het spijbelen	1
Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de aangekondigde blauwdruk rond de hervorming van het secundair onderwijs	4
Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over bedrijfsstages voor leraren	5
Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de gegevens van de OESO over het onderwijs in België	7
Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de tweejarige master humane wetenschappen	8
Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de werking van de Commissie inzake Leerlingenrechten	9
Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de aanduiding van een school als voorbeeld van 'good practice' in het kader van leezorg	11
Vraag om uitleg van mevrouw Monica Van Kerrebroeck tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de inrichting van een specialisatiejaar 'pre-politie en veiligheid' in het secundair onderwijs	13

Voorzitter: mevrouw Monica Van Kerrebroeck

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijk tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de controle op de leerplicht in Brussel en de invoering van een 'schoolkaart' tegen het spijbelen

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer de minister, mevrouw de voorzitter, geachte collega's, het is niet de eerste keer dat we het hebben over spijbelen. Als ik de gedachtewisselingen en discussies van de laatste jaren bekijk, ben ik de eerste om niet te zeggen dat er niets is gebeurd. Het probleem staat meer dan ooit op de kaart en er worden maatregelen genomen, maar ik ben gevat door de situatie van en de controle op de leerplicht van de Brusselse jongeren.

Het Agentschap voor Onderwijsdiensten heeft een leerplicht-evaluatierapport gepubliceerd. Het laatste rapport is dat van 2006-2007. Het bevat geen Brusselse cijfers, maar men "streeft er ook naar om in de toekomst de leerlingen in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest te controleren". Gezien de specifieke grootstedelijke problemen is het evident dat cijfers essentieel zijn voor Brussel, net zoals voor de andere grootsteden en centrumsteden.

Om die redenen bracht de Vlaamse Onderwijsraad (Vlor) in 2005 het volgende advies uit: "Een specifiek regionaal probleem is dat van Brussel waar, omwille van de communautaire situatie, een bepaalde groep leerlingen, noch door de Vlaamse Gemeenschap noch door de Franse Gemeenschap, worden geregistreerd. De raad vraagt dat er op dit vlak overleg plaatsvindt tussen beide gemeenschappen om te voorkomen dat er jongeren omwille van bestuurlijke hiaten tussen de plooiën van de leerplicht vallen."

De minister is zich bewust van de nood aan overleg met de Franse Gemeenschap en/of de Franse Gemeenschapscommissie (COCOF), want die nood aan overleg en een gemeenschappelijke aanpak wordt aangehaald in de beleidsbrieven Onderwijs van 2006-2007 en van 2007-2008.

Onlangs maakte de minister dan uiteindelijk in een persbericht van 9 april 2008 bekend dat "de Vlaamse en de Franse Gemeenschap voor het eerst samen onderzocht hebben of alle Brusselse kinderen en jongeren voldoen aan de leerplicht. Na een eerste vergelijking van de

databanken is er nog onduidelijkheid over 6000 minderjarigen. Van hen is tot nu toe niet duidelijk of ze aan de leerplicht voldoen. Vermoedelijk zijn velen wel in orde, maar is dit nog niet vastgesteld, bijvoorbeeld omwille van fouten in de databestanden. Daarom worden de databanken momenteel verder op punt gesteld".

Niet alleen de minister en de leden van deze commissie en wellicht ook de minister van de Franse Gemeenschap breken zich het hoofd over deze problematiek, maar er zijn ook andere mensen die hierover ideeën naar voren schuiven. Ik verwijs naar de heer Deveaux, directeur coördinatie van de federale politie in Brussel, die spreekt over het invoeren van een 'schoolkaart' of 'spijbelkaart'. De schoolkaart is een soort identiteitskaart met uurrooster, zodat agenten kunnen nagaan of de leerling spijbelt of niet.

Ik wens helemaal geen heksenjacht op jongeren in Brussel te ontketen, maar we mogen de realiteit niet ontkennen. Als ik de cijfers zie over misdrijven die door minderjarigen worden gepleegd – vaak tijdens uren dat kinderen op school moeten zijn – en die ook de politie hanteert, dan moeten we ons daar vragen over stellen. Maar ik heb zeker niet de bedoeling om alle Brusselse jongeren te viseren als potentiële diefstal of criminelen.

Enerzijds zijn er dus de gegevens van de Vlaamse Gemeenschap en de Franse Gemeenschap en anderzijds is er de leemte in de controle in Brussel. Daarom wil ik de volgende vragen stellen.

Hoe staat het met het afstemmen en bijstellen van de databanken waarnaar werd verwezen in het persbericht van april? Is men daarmee bezig of is er in een timing voorzien?

In de beleidsbrief Onderwijs 2006-2007 heeft de minister het over een "gemeenschappelijke aanpak". Zijn daartoe reeds aanzetten gegeven? Wat omvat deze aanpak? Is het alleen maar het probleem in kaart brengen? Want als we een beeld hebben van de leerlingen die niet terug te vinden zijn in de databanken, is er natuurlijk de vraag hoe we dit probleem gaan aanpakken. Je kan een analyse maken, je kan vaststellingen doen, maar dan moet er een beleid volgen om het probleem aan te pakken.

Het is algemeen erkend dat samenwerking met lokale actoren – scholen, CLB's (centrum voor leerlingenbegeleiding), gemeentebesturen, politiezones enzovoort – essentieel is. Dat is de basis van het spijbelbeleid in Vlaanderen. Maar zult u hierover ook overleg plegen

met de Franse Gemeenschap, het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, de 19 Brusselse gemeenten? Wat is de rol van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC)? Zijn daarover afspraken gemaakt?

In 2003 antwoordde toenmalig minister Marleen Vanderpoorten op een vraag van toenmalig volksvertegenwoordiger Brigitte Grouwels: “Het verband tussen spijbelen en wonen in een kansarme buurt werd enkel voor drie steden onderzocht namelijk Groot-Gent, Groot-Antwerpen en Genk. Dit gebeurde op basis van de straatnamen van kansarme buurten van bovenvermelde steden. Uit deze gegevens kwam er een verband naar voren tussen het wonen van leerlingen in een kansarme buurt en de meldingen ‘problematische afwezigheden’. Het departement beschikt niet over dergelijke gegevens voor het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest”. Zijn dergelijke gegevens voor Brussel intussen beschikbaar? Ik durf het betwijfelen omdat er nogal veel leemtes zijn in de twee databanken.

Er zijn een aantal concrete projecten en ideeën voor een schoolkaart. Ziet u hier iets in? Zult u daarop ingaan? Bent u bereid om de mogelijkheden te onderzoeken? Ik neem aan dat er ook nadelen zijn omdat niet elke week dezelfde is.

In Nederland maakte staatssecretaris van Onderwijs Marja van Bijsterveldt onlangs bekend dat er één landelijk digitaal loket komt waar scholen spijbelgedrag van leerlingen kunnen melden. Is dit systeem door ons gekend? Zijn er mogelijkheden voor Vlaanderen?

In tegenstelling tot wat de Vlor zegt, is er in Antwerpen een spijbelambtenaar aangesteld. Ziet u een mogelijkheid voor andere steden? Hoe is uw houding daartegenover?

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, ik sluit me aan bij de vraag om uitleg. Spijbelen vergt vooral in Brussel aandacht. Op de voorstellen van de heer Deveaux van de Brusselse politie over de schoolkaart, stelt u dat het idee het onderzoeken waard is, maar dat u geen overhaaste beslissingen wilt treffen. U wilt vooral nagaan of het technisch haalbaar is en of de resultaten in verhouding gaan staan tot de geleverde inspanning. Mijnheer de minister, hoe wilt u dat meten? Hebt u daar een plan voor? Is dat onderzoek al gestart? Wat is de stand van zaken?

Het moet me nog eens van het hart: het valt me nogmaals op dat u niet op hetzelfde spoor zit als collegelid Vanhengel. U wijst het voorstel niet direct af, terwijl collegelid Vanhengel het nut van de schoolkaart niet inzielt. Ik had van collegelid Vanhengel niet minder verwacht. En toch speelt hij een rol in dit dossier. Wijst hij dit voorstel sowieso af? Hebt u overleg gepleegd met

collegelid Vanhengel? Wat zijn de eventuele resultaten daarvan?

Ik vermoed dat er overleg is gepleegd met de Franse Gemeenschap en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Als dat klopt, zou ik ook daarvan graag de resultaten kennen.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Het opvolgen en nagaan van spijbelgedrag is heel belangrijk. Ik wil wel wijzen op de planlast voor de scholen. Het maken, invullen, updaten enzovoort van een schoolkaart, lijkt me weer een extra opdracht. De controle is belangrijk, en zal vooral intern gebeuren. De scholen zullen nagaan wie aanwezig is en wie spijbelt. Een centraal meldpunt zoals de Nederlandse minister van Onderwijs voorstelt en zoals enkele steden – onder meer Antwerpen en Gent – al kennen, vind ik wel heel goed. Niets verhindert andere steden om zo’n meldpunt op te richten.

Ik ben heel erg gewonnen voor de spijbelambtenaar. Dat is een figuur die zich op het terrein van de spijbelende jongeren begeeft. Hij probeert letterlijk en figuurlijk in hun wereld te treden. Hij gaat een gesprek met hen aan, vraagt waarom ze spijbelen, wat hun bedoeling is en zo meer. Daar geloof ik sterk in. Dat wordt in de spijbelnota ook sterk onderstreept. Ik pleit tevens voor meer sensibilisering van de ouders. Ik sta huiverig tegenover het achtervolgen van spijbelaars. We mogen hen toch geen Jodenster opspelden! Ik sta meer achter een gesprek en het zoeken naar een oplossing.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer Van Dijk, het afstemmen en bijstellen van de databanken is een continu proces, dat we de rest van het schooljaar verder op punt willen stellen. Zo hebben we alle privéscholen in de buurt van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest in kaart proberen te brengen en zijn we momenteel bezig met een extra bevraging van zeven privéscholen die tot nog toe niet gecontacteerd werden in het kader van de controle op de leerplicht. De Franse Gemeenschap probeert intussen een beter zicht te krijgen op alle leerplichtigen die zijn ingeschreven in een instelling voor niet-schoolgaanden. Deze informatie zal ook meegenomen worden in de gemeenschappelijke controle op de leerplicht.

Vanaf volgend schooljaar zullen we in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest de informatie in onze databanken ook aanvullen met informatie van ouders over de wijze waarop hun leerplichtige kind aan de leerplicht voldoet. Voor leerplichtigen waarover we na het contacteren van de ouders nog steeds geen afdoend antwoord hebben over de wijze waarop ze al dan niet voldoen aan de leerplicht, zullen we de gemeenten inschakelen. We zullen samen met minister-president

Piqué en de burgemeesters bekijken hoe dat het best kan gebeuren.

Uw tweede en derde vraag zal ik samen beantwoorden. Hiervoor verwijs ik graag naar het spijbelactieplan. Bij de twaalf acties die ik daarin voorstel, zijn immers heel wat partners betrokken, waaronder naast de leerlingen, de ouders, de scholen, de CLB's, het departement Welzijn, justitie en politie uiteraard ook de lokale besturen. Bij de leerplichtcontrole in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zouden mijn collega minister Dupont en ik graag ook de lokale besturen betrekken. We nodigen de burgemeesters van de negentien Brusselse gemeenten en minister-president Piqué dan ook graag uit voor een overleg hieromtrent, en dit nog voor het zomerreces. Daarnaast plant minister-president Piqué om alle actoren die in Brussel betrokken zijn bij de aanpak van spijbelen en schoolverzuim, in de loop van de maand september 2008 rond de tafel te brengen. De Vlaamse Gemeenschapscommissie zal hier ook op uitgenodigd worden.

Met het spijbelexperiment van 2003 in Gent, Antwerpen en Genk probeerden we een zicht te krijgen op de registratie van problematische afwezigheden in het basisonderwijs. Dat experiment werd afgerond in 2003 en er werden geen bijkomende analyses gedaan voor het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Maar op basis van de bevindingen van dit spijbelexperiment pasten we wel onze regelgeving inzake problematische afwezigheden aan én werkten we een integraal beleid voor de aanpak van spijbelen en schoolverzuim uit: het zogenaamde spijbelactieplan. Met de twaalf acties richt ik mij tot alle spijbelende leerplichtigen zonder evenwel de kansarme leerlingen uit het oog te verliezen. Zo houden alle Nederlandstalige secundaire scholen in het Vlaamse Gewest én het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest ons op de hoogte van de hardnekkige spijbelaars. Voor alle leerplichtigen die twintig halve dagen in het deeltijds of dertig halve dagen in het voltijds secundair onderwijs problematisch afwezig zijn, gebeurt er een zending problematische afwezigheden naar het Agentschap voor Onderwijsdiensten. Vanaf volgend schooljaar zullen de basisscholen in het Vlaamse én het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest ons dezelfde gegevens bezorgen.

Ook het voorstel van de heer Deveaux van de schoolkaart heb ik reeds kort met mijn collega Dupont besproken. Beiden juichen we toe dat politiemensen mee nadenken over de leerplicht en de spijbelproblematiek. We staan dan ook open voor dit voorstel, maar graag zouden we het samen verder onderzoeken. Een precieze timing kan ik hier nog niet op plakken. Maar ik kan wel al zeggen dat in het kader van dit onderzoek ook zal worden bekeken of de elektronische identiteitskaart geen alternatief voor de schoolkaart kan zijn. Het is immers weinig zinvol om weer een nieuwe kaart uit te brengen terwijl binnenkort iedereen vanaf twaalf jaar over zo'n elektronische identiteitskaart zal beschikken. Bovendien

blijkt de elektronische identiteitskaart een handige tool te zijn om een aantal gegevens digitaal op te slaan. Naast de technische kant van de zaak zullen ook andere aspecten bekeken moeten worden. Zo zal het niet altijd evident zijn om een lessenrooster op te nemen, aangezien hier soms wijzigingen in plaats vinden doorheen het schooljaar. In ieder geval moet het resultaat in verhouding staan tot de geleverde inspanningen. Pas als we daar zekerheid over hebben, kunnen we met zo'n project van start gaan.

Ik was niet op de hoogte van het Nederlandse initiatief. Daarom heb ik mijn administratie dit even laten nakijken. In Nederland heeft men hierrond sinds november 2007 in negen gemeenten pilootprojecten gedaan. De definitieve evaluatie van deze proefprojecten moet nog verschijnen. Toch heeft men nu al geconcludeerd dat de proef landelijke navolging krijgt. De ervaringen van deelnemende scholen en gemeenten zijn namelijk erg positief: het systeem is gebruiksvriendelijk en het melden van verzuim wordt daadwerkelijk een stuk gemakkelijker. De invoering van dit digitale loket zal vanaf 1 augustus 2008 gefaseerd plaats vinden. De eerste provincie die aan bod zal komen, is de provincie Groningen. Binnen één jaar zullen alle andere provincies in Nederland aangesloten zijn op dit digitale verzuimloket.

Het feit dat dit nu in Nederland wordt ingevoerd, heeft te maken met de manier waarop de opvolging van de leerplicht in Nederland is georganiseerd. De verantwoordelijkheid voor het opvolgen van de naleving van de leerplicht ligt er bij de gemeenten, en niet bij de centrale overheid zoals dat bij ons het geval is. Scholen melden spijbelende leerlingen aan de gemeentelijke leerplichtambtenaar. In Nederland waren het tot vandaag dus enkel de gemeenten die toezicht hielden op het verzuim. Vandaag voert men er een systeem in om dat probleem alsnog centraal op te volgen.

In Vlaanderen doen we dit echter al veel langer. De controle op de leerplicht, de controle op de in- en uitschrijvingen, de controle op het huisonderwijs en de opvolging van de problematische afwezigheden gebeuren, zoals u weet, door het Agentschap voor Onderwijsdiensten. Wij hebben dus centraal gegevens over de niet-ingeschreven leerlingen en over de spijbelaars via de meldingen van problematische afwezigheden en via de zorgwekkende dossiers. Ik heb hierover al een aantal keren toelichting gegeven, in antwoorden op vragen. Ik zie dus niet direct een meerwaarde van het Nederlandse systeem voor Vlaanderen.

U vraagt me ook hoe ik sta tegenover de aanstelling van een spijbelambtenaar. In Antwerpen is een spijbelambtenaar aangesteld. In Antwerpen heeft het Centraal Meldpunt door de jaren heen al heel wat expertise opgebouwd inzake spijbelen en schoolverzuim. Wij moedigen de lokale aanpak van spijbelen en schoolverzuim zeker aan, en staan dus positief tegenover de

aanstelling van een spijbelambtenaar. Mijn administratie zal een van de volgende dagen een eerste keer overleggen met de Antwerpse spijbelambtenaar.

Mevrouw Van Kerrebroeck stelde dat er aandacht moet uitgaan naar de opvolging, de controle en naar wat dat impliceert voor de planlast enerzijds, maar ook naar een schoolklimaat waarin jongeren zich goed voelen en men probeert om problemen te voorkomen anderzijds. Ik ben het daar helemaal mee eens. Ik pleit ervoor dat we inzake spijbelen kiezen voor een krachtig schoolbeleid, dat waar nodig sanctioneert, maar ook voor een beleid dat warm is en openstaat voor de problemen die jonge mensen naar school meebrengen.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Ik dank u voor het antwoord. Ik denk dat we niet uit het oog mogen verliezen wat destijds in de hoorzittingen aan bod is gekomen. Enerzijds is er het spijbelen van leerlingen die in een school zijn ingeschreven, maar anderzijds is er ook het algemeen of absoluut schoolverzuim. Het tweede probleem vereist dat in Brussel de gegevens goed worden bekeken. We hebben immers het gevoel dat in Brussel het absolute schoolverzuim een groter probleem is dan elders. We blijven dus aandringen op samenspraak van de twee gemeenschappen. Ze moeten samen hun verantwoordelijkheden opnemen.

Mevrouw Van Kerrebroeck, ik wens helemaal niet een soort van Jodenster in te voeren. Het lijkt me belangrijk dat er een controle-instrument komt, want de toekomst van de kinderen hangt ervan af. Ik denk niet dat iemand met een identiteitskaart op zak zich geïdendeerd voelt. De minister heeft het in dat verband over de elektronische identiteitskaart, en wat hij zegt is het onderzoeken waard. Het is evenwel zo dat een autobestuurder zijn rijbewijs op zak moet hebben. En wie naar de bank loopt, moet zich kunnen identificeren en zijn bankkaart tonen. Waarom zou iemand die in een school is ingeschreven, niet mogen aantonen dat hij of zij voldoet aan de leerplichtwetgeving? Het is zeker niet de bedoeling om de leerlingen te jennen, maar wel om hen te wijzen op hun verantwoordelijkheden. Dat maakt deel uit van hun opvoeding.

In het algemeen ben ik dus tevreden met het antwoord. Ik stel vast dat er aan de weg wordt getimmerd. In elk geval blijven we dit opvolgen.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Ik wil nog even benadrukken dat ik helemaal in uw slotbedenking kan inkomen. We moeten wel goed het onderscheid blijven maken tussen spijbelen en een totaal schoolverzuim.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de aangekondigde blauwdruk rond de hervorming van het secundair onderwijs

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, u hebt al verschillende keren aangekondigd dat u nog deze legislatuur werk wilt maken van een blauwdruk van de hervorming van het secundair onderwijs. U zei dat u daarover wilt overleggen. U wilt verkennende gesprekken met de koepels voeren en uitvoering politiek overleggen.

Wat is de stand van zaken? Wat wilt u in dit verband nog deze legislatuur realiseren? Geldt als vertrekbasis de opijsting van de verschillende knelpunten van het secundair onderwijs? Worden een aantal proeftuinen geëvalueerd om na te gaan of die ervaring dienstig kan zijn voor de discussie over de hervorming van het secundair onderwijs? Ik heb verder opgevangen dat er een werkgroep wordt opgericht. Hoe is die samengesteld en welke opdracht krijgt die? Is de Vlor bij de zaak betrokken?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, collega's, wat de eerste twee vragen betreft, wil ik antwoorden dat ik denk dat er in Vlaanderen een consensus bestaat dat het secundair onderwijs toe is aan het herbekijken van zijn concept. Er is nood aan een samenhangende en omvattende toekomstvisie. Het realiseren van een hervorming van het secundair onderwijs is echter een beweging die verschillende jaren in beslag zal nemen. Tijdens deze legislatuur wil ik een blauwdruk voor het secundair onderwijs uittekenen. Ik wil een concept op papier zetten waarover zo mogelijk een politiek en een maatschappelijk draagvlak bestaat. Zo wil ik een gefundeerde aanzet geven voor de noodzakelijke hervorming van het secundair onderwijs in de volgende regeerperiode.

Hoe wordt de blauwdruk voorbereid? Ik heb aan een beperkte groep van personen uit het onderwijsveld de opdracht gegeven een toekomstvisie – een blauwdruk – voor het secundair onderwijs uit te werken. Deze blauwdruk moet een coherente reeks aan voorstellen, hoofdlijnen en goed onderbouwde stellingen voor de omvorming van het secundair onderwijs bevatten. De leden van deze groep, ook wel kerngroep genoemd, werden uitgenodigd op basis van hun deskundigheid en inhoudelijke inbreng, niet omdat ze tot deze of gene geleiding van het middenveld behoren.

Het uitwerken van een blauwdruk voor het secundair onderwijs zal in het verlengde liggen van de beleidslijnen die de voorbije jaren door de minister van Onderwijs werden uitgetekend. Toch is aan de kerngroep uitdrukkelijk gevraagd op een kritische en creatieve wijze te reflecteren over de toekomst van het secundair onderwijs. De opdracht van de kerngroep 'blauwdruk secundair onderwijs' kan als volgt worden omschreven: "Met de nodige zin voor realisme de bakens voor een toekomstig secundair onderwijs proberen uit te zetten, oplossingen zoeken voor de uitdagingen van het secundair onderwijs en werken aan een coherent geheel van voorstellen."

Deze kerngroep is samengesteld uit een voorzitter, zes leden van de overheid en zes leden uit het onderwijsveld. De heer Georges Monard is voorzitter. Andere leden zijn: de heer Jos Bollen, coördinerend directeur scholengemeenschap Sint-Michiel Bree; de heer Bart De Rudder, informaticacoördinator en leraar wiskunde Sint-Maarten Middenschool Beveren; de heer Mil Kooyman, directeur Beroepenhuis Gent; mevrouw Hilde Meysman, opleidingsdirecteur Lerarenopleiding Arteveldehogeschool Gent; mevrouw Reinhilde Pulinx, adjunct van de directeur van het departement Onderwijs en Vorming, die ook de secretaris van de kerngroep is; de heer Geert Schelstraete, adjunct-kabinetschef Onderwijs; mevrouw Micheline Scheys, afdelingshoofd en projectleider strategische beleidsondersteuning, departement Onderwijs en Vorming; mevrouw Nicole Speleers, afdelingshoofd Instellingen en Leerlingen Secundair Onderwijs en Volwassenenonderwijs, departement Onderwijs en Vorming; de heer Dirk Van Damme, kabinetschef Onderwijs; mevrouw Dorothea Van Hoyweghen, medewerker kabinet Onderwijs, kabinet Onderwijs, Vorming en Werk; mevrouw Delys Vyncke, pedagogisch begeleider GO!; de heer Paul Yperman, voorzitter Vlaamse Jezuïetencolleges.

Voor het uitwerken van de blauwdruk secundair onderwijs is een ruimere overlegstructuur uitgewerkt, die gericht is op het verkrijgen van een brede consensus. De kerngroep zal op regelmatige tijdstippen met een bredere reflectiegroep in discussie treden over de uitgewerkte denkpistes en voorstellen op hoofdlijnen. De reflectiegroep wordt momenteel samengesteld en zal uit een twintigtal personen bestaan, onder meer uit het bedrijfsleven, diensten voor studieadvies, wetenschappelijk onderzoek, leerlingenbegeleiding enzovoort. Daarnaast zal de kerngroep gesprekken voeren met enerzijds gestructureerde deelgroepen, waaronder leerkrachten, leerlingen en het middenveld, en anderzijds de georganiseerde instanties binnen het onderwijsveld.

De eerste vergadering van de kerngroep vond plaats op 14 april 2008. De werkzaamheden van de kerngroep, resulterend in een blauwdruk voor de hervorming van het secundair onderwijs, worden afgerond in het voorjaar van 2009. We mikken op maart - april 2009.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Als ik het goed begrijp, is de Vlor niet betrokken bij de totstandkoming van de blauwdruk. In welke mate worden sommige proeftuinen die nu lopen, geëvalueerd? Worden de resultaten daarvan mee opgenomen? Sommige proeftuinen zijn toch opgezet om na te gaan hoe het secundair onderwijs kan worden hervormd. Daaruit kunnen bepaalde elementen worden opgenomen.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw Helsen, ik heb u daarop een antwoord gegeven. Ik geloof dat u me daarover afzonderlijk hebt ondervraagd.

Mevrouw Kathleen Helsen: Ja, algemeen over de evaluatie van de proeftuinen, maar niet in functie van de hervorming van het secundair onderwijs.

Minister Frank Vandenbroucke: Die werkgroep zal, als ze haar werkzaamheden afrondt, maximaal gebruik kunnen maken van de evaluaties van proeftuinen. Dan zullen er nog meer voorliggen dan vandaag. Niet alle proeftuinen zullen geëindigd zijn voor maart - april 2009.

Mevrouw Kathleen Helsen: Ik vraag dat omdat de proeftuinen de bedoeling hebben om na te gaan hoe de reglementering en de structuren het best worden aangepast. Het zou een gemiste kans zijn als de proeftuinen niet helemaal werden opgenomen in de totstandkoming van een nieuw concept voor het secundair onderwijs.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over bedrijfsstages voor leraren

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, een van de elementen in de competentieagenda is het engagement van de sociale partners om de bedrijven te mobiliseren voor een groei naar 30.000 stageplaatsen per vijf jaar voor leraren praktijk en techniek. Ik heb u daar al vragen over gesteld, maar tijdens het ViA-atelier Talent op 16 mei 2008 hebt u gezegd dat personeelsleden die tijdens de vakantieperiode de stap zetten om stage te lopen in de bedrijven, kunnen rekenen op een vergoeding. U zei dat het kon gaan over 250 euro bruto per week. In de besprekingen in deze commissie de voorbije maanden is dat punt al aan bod gekomen. Ik vind het interessant dat een stage kan worden beschouwd als behorende tot

de opdracht van de leerkracht. We moeten bekijken hoe we dat kunnen organiseren. Als dat gebeurt in de vakantieperiodes, moet dat deel uitmaken van de opdracht.

Mijnheer de minister, uw voorstel is relevant voor de opdracht van de leerkrachten, maar geeft een extra vergoeding. Is dat een rechtvaardig voorstel in vergelijking met andere inspanningen die leerkrachten doen? Ik ken leerkrachten die opleidingen volgen die ze in vele gevallen zelf betalen. Die opleidingen zijn relevant en betekenen ook een meerwaarde voor de opdracht van de leerkracht in de klas. Ze maken onkosten die niet worden vergoed door de school of de overheid. Als we straks het lopen van stages wel zullen vergoeden, vraag ik me af of dat te verdedigen valt bij leerkrachten die niet-verplichte maar toch zinvolle inspanningen doen.

Gaat het enkel over stages van leerkrachten technische en praktische vakken? Of gaat het over alle leerkrachten die stage lopen? Over hoeveel stageweken gaat het? Is dat een week of een maand? Vanaf welk moment wilt u dat in de praktijk brengen?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Eerst en vooral zou ik willen beklemtonen dat dit een erg belangrijk punt van de competentieagenda is. Zelf hecht ik er ook veel belang aan. Er zijn gesprekken over gevoerd met de vertegenwoordigers van de inrichtende machten en de vakbonden. Die hebben nog niet geleid tot een akkoord van alle partners. De gesprekken lopen nog.

Mevrouw Helsen, uw eerste vraag gaat over een mogelijk ongelijke behandeling. Ik hoop allereerst dat het vervangingsstelsel volop zal worden benut, met andere woorden dat de bedrijfsstages vooral gebeuren op basis van vervangingseenheden tijdens het schooljaar. Het evaluatierapport van het voorbije, tijdelijke project bedrijfsstages geeft aan dat dit tot nog toe niet zo goed lukt.

In de competentieagenda hebben wij, de overheid, de onderwijspartners en de bedrijfswereld, ons geëngageerd om de bedrijfsstages verder te stimuleren. In 2008-2009 willen we 2.000 bedrijfsstages realiseren en op middellange termijn, tegen 2012-2013, de doelstelling van 6.000 bedrijfsstages per jaar bereiken. De extra stimulans voor personeelsleden die een bedrijfsstage lopen, moet dus zeker ook binnen dit kader worden gezien. Ik reken er ook op dat samenwerkingsverbanden die er wel in slagen om vervangers aan te stellen, hun goede praktijken aan hun collega's willen kenbaar maken, zodat er echt een dynamiek in de bedrijfsstages komt.

Natuurlijk zijn er leraren die zich nascholen, en daar zijn we erg blij om, maar er is toch een ernstig verschil. Een week vakantietijd uittrekken om jezelf in de onbekende cultuur van een onderneming onder te dompelen, is qua intensiteit en verregaandheid toch wel van een andere

aard. Daarom lijkt de genoemde premie een niet onterechte stimulans. Leraren die kosten maken tijdens het schooljaar terwijl ze stage lopen, zullen vaak kunnen rekenen op een kostenvergoeding voor hun verplaatsingen vanuit de eigen school. Dat is een in de realiteit vaak voorkomende regeling, die iedere school of schoolbestuur weliswaar voor zichzelf moet uitmaken.

In het ontwerp van de kadertekst is opgenomen dat leraren technische en praktische vakken de prioritaire doelgroep zijn en blijven. Niettemin kunnen alle personeelsleden van het secundair onderwijs die een bedrijfsstage lopen, worden vervangen, uitgezonderd directeurs en adjunct-directeurs. Het kan ook voor de preventieadviseur zowel als voor het opvoedend personeel interessant zijn.

De duur van de bedrijfsstages staat nog ter discussie. Het staat wel vast dat de bedrijfsstage minimum vijf werkdagen moet bedragen. De discussie gaat over de vraag of deze werkdagen al dan niet aaneensluitend moeten zijn. Ik hoop op een snelle doorbraak in de gesprekken met de vertegenwoordigers van de inrichtende machten en de vakbonden want het besluit moet ingaan op 1 september 2008.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mijnheer de minister, ik ben het niet met u eens als u zegt dat het lopen van een stage tijdens de vakantieperiode van een leerkracht meer inspanningen vraagt dan een bijscholing in de loop van het schooljaar op woensdagnamiddag bijvoorbeeld. Een week stage lopen in een bedrijf vraagt een inspanning, maar het is geen onmogelijke inspanning die extra moet worden vergoed.

In heel wat scholen kunnen leerkrachten niet rekenen op een terugbetaling van kostenvergoedingen en inschrijvingsgelden voor bepaalde cursussen. Ik ga ermee akkoord dat bedrijfsstages heel belangrijk zijn voor leerkrachten. We moeten toch inspanningen doen om na te gaan hoe dit in de loop van het schooljaar kan gebeuren. Voor bepaalde leerkrachten is het ook geen probleem om dit op vrije dagen te doen.

Ik geloof niet dat het lopen van een stage meer inspanningen vraagt van leerkrachten technische en beroepsvakken. Ik denk dat sommige leerkrachten blij zijn dat ze de kans krijgen om zo'n stage te lopen. We hebben vastgesteld dat het voor scholen niet eenvoudig is om voor die leerkrachten vervangers te vinden. We moeten ook daar bekijken hoe de organisatie van de lessenroosters van een aantal leerkrachten het lopen van stages beter mogelijk kan maken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de gegevens van de OESO over het onderwijs in België

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega, de MR-senator Alain Destexhe maakte op basis van de cijfers die hij uit de PISA-gegevensbank haalde een opsplitsing tussen de onderwijsnetten. Hij maakte ook een onderscheid tussen de Vlaamse cijfers en de cijfers van de Franstalige Gemeenschap. Dat laatste hadden we zelf ook al kunnen uitrekenen, maar of er cijfermateriaal voorhanden was om extrapolaties te maken tussen de netten binnen Vlaanderen, was ons onbekend. Er is de vaststelling dat het officiële net in Vlaanderen volgens de cijfers van de heer Destexhe nog boven het vrije net in Franstalig België scoort, terwijl de vrije netten in beide landsdelen hoger scoren.

De cijfers van de heer Destexhe zouden op die manier niet bekend zijn gemaakt door de OESO, maar wel stoeien op originele OESO-gegevens. Daar zijn enkele bedenkingen bij te maken. Beschikt de heer Destexhe over meer gedetailleerde cijfers? Laten we van de vaststelling uitgaan dat de cijfers in Vlaanderen verschillen tussen het vrij onderwijs en het officieel onderwijs. Ook de vraag of de instroom van de leerlingen ook de uitstroom bepaalt, lijkt mij hier aangewezen. Dat de kloof tussen autochtone leerlingen en leerlingen van allochtone afkomst, zowel van de eerste als van de tweede generatie, aanzienlijk is, daarvan waren we al op de hoogte, en, eerlijk gezegd, dat baart ons de meeste zorgen.

We zouden deze cijfers ook moeten kunnen zien in het continuüm van de voorgaande OESO-onderzoeken. Het zou verhelderend zijn om te zien in welke richting de cijfers opschuiven bij de driejaarlijkse steekproef. Kunnen dezelfde afleidingen worden gemaakt vanuit de voorgaande studies, of was het cijfermateriaal toen van dien aard dat een dergelijke detectie niet mogelijk was?

In De Standaard van 21 mei 2008 staat dat de sociaal-economische achtergrond van de leerlingen een belangrijk element is. Er staat ook dat autochtone leerlingen doorgaans beter scoren dan allochtone, dat kinderen met hoogopgeleide ouders het gemiddeld beter doen. Maar er staat ook dat uit de PISA-cijfers blijkt – en dat is misschien contradictorisch – dat de verschillen tussen de netten blijven bestaan, ongeacht al het voorgaande.

Hoe betrouwbaar zijn de cijfers die de heer Destexhe hanteert? Waren deze cijfers al langer bekend, of heeft de senator die cijfers via allerlei berekeningen? Op welke manier verklaart u de verschillen tussen het vrij

onderwijs en het officiële onderwijs? U hebt hierover al wel iets in de pers gezegd. Kan het feit dat het officiële onderwijs procentueel over meer tso- en bso-scholen beschikt dan het vrije net, eveneens een van de oorzaken zijn? Zijn er bij het PISA-onderzoek andere toetsingscriteria voor leerlingen uit aso, tso, kso en bso? Zo neen, zou dit niet aangewezen zijn? Welke eventuele beleidsconclusies kunnen deze gegevens opleveren?

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de minister, ik vind de vraag van de heer De Cock heel terecht. Enkele dagen later is in de krant een artikel verschenen van enkele professoren van de K.U.Leuven die iets heel anders beweerden. Ze hadden het over iets heel belangrijks, namelijk de definitie van een 'goede school'. Ik denk dat dat ook wel kan tellen in deze en dat het noodzakelijk is om dat ook in de weging op te nemen.

Zit de heer Destexhe juist met zijn onderzoek of hebben de professoren van de K.U.Leuven gelijk? Is dat meetbaar? Zijn er resultaten op hoger niveau, bij het verder studeren, uit af te leiden? Of moeten we er ons niet op vastpinnen? Ik denk dat er misverstanden de wereld moeten worden uitgeholpen.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Ik denk dat we in de toekomst betere OESO-rapporten kunnen verwachten, omdat er iemand van uw kabinet directeur-generaal bij de OESO wordt. Hij zal de goede studies die uit Vlaanderen worden geleverd, mee gebruiken als ondersteuning, waardoor we goed genuanceerde OESO-rapporten krijgen.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, voor een zeldzame keer ben ik het niet helemaal met u eens. We staan, jammer genoeg, een uitstekende kracht af aan de OESO, maar het OESO-materiaal was perfect genuanceerd. Alleen, de cijfers die door de heer Destexhe en De Standaard zijn verspreid, en vooral de interpretatie en verklaring die ze daarbij hanteren, hebben totaal onnodig beroering veroorzaakt.

De heer Destexhe maakt een verkeerd en oneigenlijk gebruik van de cijfers. Bijvoorbeeld: de cijfers vermelden gemiddelde scores, zonder de standaardfout, zodat niet duidelijk is of de verschillen tussen onderwijsnetten statistisch betekenisvol zijn dan wel of ze aan het toeval te wijten zijn. Het gaat over ruwe scores. Daardoor is het niet duidelijk of de verschillen te wijten zijn aan verschillen in het onderwijsaanbod. Bovendien zijn de cijfers onvolledig en daardoor weinig betrouwbaar. Ik heb aan de Vlaamse PISA-projectmanager en aan onderzoekers die beroepshalve op deze gegevens werken, gevraagd om

de gegevens te controleren. Zij wijzen bijvoorbeeld op het feit dat in de analyse van senator Destexhe, hoewel het om dezelfde gegevens gaat, 766 leerlingen uit het vrije onderwijs verdwenen zijn uit de dataset.

De cijfers die senator Destexhe gebruikt, zijn afkomstig uit de PISA-database, die vrij toegankelijk is. De OESO stelt deze dataset immers via het internet ter beschikking van het publiek. Men kan zich ook de vraag stellen waarom deze cijfers noch in de internationale rapporten, noch in het Vlaamse PISA-rapport, zijn opgenomen. De verklaring hiervoor ligt in de specifieke interpretatie die we in Vlaanderen kennen voor het onderscheid tussen 'private' en 'public' scholen. In Vlaanderen – net als in Wallonië trouwens – wordt deze variabele aangewend om de netten te onderscheiden. In de andere landen die deelnamen aan PISA wordt dit helemaal anders geïnterpreteerd. Omwille van deze interpretatieproblemen werd het dan ook niet opportuun geacht dergelijke gegevens te laten opnemen in de PISA-rapporten.

Ik heb zowel mevrouw Inge De Meyer van de Universiteit Gent, die de PISA-projectmanager is, als professor Dimokritos Kavadias van de Universiteit Antwerpen gevraagd de analyse nog eens over te doen. Beiden bevestigen formeel dat, wanneer rekening wordt gehouden met de aangeboden onderwijsvormen, het percentage leerlingen met een leerachterstand en de immigratieachtergrond van de leerlingengroep, het voordeel voor de leerlingen uit het vrije net smelt als sneeuw voor de zon en niet langer statistisch significant is. Dat betekent dus dat op basis van PISA er geen nettoverschillen tussen de netten terug te vinden zijn. Dit maakt ook duidelijk dat de suggestie als zouden deze verschillen te wijten zijn aan kwaliteitsverschillen tussen de netten, zonder meer als wetenschappelijk incorrect kan worden geclassificeerd.

Er zijn geen verschillende toetsingscriteria naargelang de onderwijsvorm. Enkel in het buitengewoon onderwijs wordt, volgens de internationale standaarden, gewerkt met toetsboekjes die opgaven bevatten voor een testtijd van één uur, dit in tegenstelling tot twee uur testtijd voor leerlingen uit het gewoon onderwijs.

We moeten voor ogen houden dat PISA een internationaal vergelijkend onderzoek is, waaraan in 2006 57 landen deelnamen. Om de internationale vergelijkbaarheid te kunnen garanderen, moeten de toetsingscriteria voor de geteste domeinen best zo generiek mogelijk zijn. Het is immers niet haalbaar om de toetscriteria te gaan toespitsen op specifieke kenmerken van de onderwijsstructuur van één of enkele deelnemende landen. Daarom denk ik dat PISA niet het aangewezen instrument is om dergelijke specifieke toetsingscriteria te gaan ontwikkelen.

Waar dat uiteraard wel gebeurt, is in de Vlaamse peilingen, die specifiek ontworpen zijn om na te gaan of de leerlingen de Vlaamse eindtermen halen. Zo worden in de eerste graad secundair onderwijs afzonderlijke

toetsen opgesteld die peilen in welke mate respectievelijk de eindtermen in de A-stroom en de ontwikkelingsdoelen in de B-stroom worden bereikt. In die zin leveren de Vlaamse peilingen en de PISA-onderzoeken complementaire informatie op.

Als beleidsconclusie denk ik dat we vooral moeten onthouden dat de verschillen in PISA-resultaten naargelang het net, nagenoeg onbestaande zijn als men rekening houdt met de onderwijsvorm waarin de leerling zit, de achtergrond van de leerling enzovoort.

Daarnaast trek ik uit dit dossier nog een andere beleidsconclusie. Het lijkt me essentieel dat zowel journalisten als politici uitermate voorzichtig zijn vooraleer zij dergelijke vaststellingen zomaar de wereld insturen. Openheid, transparantie en communicatie over onderzoeksresultaten is belangrijk, op voorwaarde dat het gaat om gefundeerde en juiste resultaten. Een verkeerde boodschap de wereld insturen is snel gebeurd. Dergelijke boodschappen rechtzetten is evenwel minder evident. Hier heeft ieder van ons ongetwijfeld een belangrijke verantwoordelijkheid.

Tot slot kan men zich ook afvragen of men het uitvoeren van dergelijke analyses niet beter over laat aan mensen die daarin voldoende onderlegd zijn en de databestanden voldoende kennen. Dit lijkt me de beste garantie om dergelijke foutieve informatieverspreiding te voorkomen.

De heer Dirk De Cock: Mijnheer de minister, bedankt voor uw uitgebreide antwoord. Ik had ook ergens het aanvoelen dat de heer Destexhe nogal zwaar over het middelpunt zat. Ik steun volledig uw conclusie waarin u zegt dat politici en journalisten heel omzichtig moeten omgaan met de OESO- en de PISA-cijfers, omdat dit moet gebaseerd zijn op gefundeerde en juiste resultaten. De juiste detectie moet worden aangehouden. Wij hebben allemaal de plicht om het enigszins in het juiste daglicht te stellen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de tweejarige master humane wetenschappen

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik heb

onlangs vernomen dat een dossier over de tweejarige master voor humane wetenschappen zou aanslepen.

Blijkbaar zouden in november verschillende faculteiten in Vlaanderen beslist hebben een procedure op te starten om een tweejarige master aan te vragen. Deze beslissing zou genomen zijn na enkele gesprekken op het kabinet, onder meer op 28 maart 2007. Vanuit de universiteiten wordt nu in sneltempo geprobeerd om een programma en bijhorende capaciteitsplannen op te stellen, naar analogie met de exacte wetenschappen enkele jaren geleden. Men heeft zich gebaseerd op de formats van toen, in combinatie met de beleidsnota 'structuur en omvang van het hoger onderwijs' uit 2005. Men heeft steeds beweerd dat het ministerie de deadline voor het indienen van de dossiers had vastgelegd op 1 oktober 2008. Daarom was er dus grote haast om de dossiers op te stellen en werden er allerlei facetten genegeerd, waaronder de wenselijkheid, de steun van de studenten en de sociale gevolgen die dit met zich mee zou brengen.

Onlangs bleek dat u niet op de hoogte zou zijn van de vergevorderde procedure binnen de universiteiten en dat er tot op vandaag geen decretaale ruimte bestaat om deze tweejarige master in de humane wetenschappen in te richten. Wat meer is, nu blijkt dat er tot op vandaag zelfs nog geen initiatieven werden genomen door de universiteiten zelf. Bijgevolg is er geen officiële procedure en is het onmogelijk om de dossiers ontvankelijk te verklaren. Enkele studenten vragen dan ook duidelijkheid over deze tweejarige master in de humane wetenschappen.

Kunt u duidelijkheid scheppen in deze? Werd er al enig initiatief genomen door de universiteiten om een tweejarige master in de humane wetenschappen in te richten? Zo ja, wie diende deze aanvraag in en wanneer? Zijn er afspraken gemaakt over een specifiek tijdpad? Of wordt dit doorgeschoven tot 2010-2011, in het kader van de rationalisatie?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, geachte collega's, er zijn inderdaad wel wat misverstanden geweest. Misschien is het goed om het dossier eerst nog eens in een ruimere context te plaatsen.

U weet dat er in de aanloop naar de omvorming tot de bachelor-masterstructuur vanuit vele hoeken vraag was om naar een 3+2-structuur te kunnen overstappen. Op die vraag is toen niet ingegaan. Toen we in het begin van deze regeerperiode de deur openden voor de inrichting van tweejarige masters in de exacte en de biomedische wetenschappen, wilden ook andere faculteiten die stap zetten. Voor hen bleef de deur toen dicht. In een principenota over de structuur en de omvang van de masters, die de regering op 25 mei 2005 heeft goedgekeurd, hebben we wel een aantal krijtlijnen uitgezet voor een mogelijke uitbreiding van de studieomvang in andere studiegebieden

dan exacte en biomedische. In die nota hebben we ook geschreven dat de eerste aanvragen daarvoor in 2008 zouden kunnen worden ingediend, met het oog op een omschakeling in het academiejaar 2010-11. Verder was het tijdpad niet gespecificeerd.

Dat vage '2008' uit de principenota is dan blijkbaar een wat eigen leven gaan leiden. Desgevraagd heb ik weliswaar altijd bevestigd dat er uitvoering zou worden gegeven aan de afspraken uit de principenota, maar een gedetailleerde procedure, die decretaal ook volledig op punt staat, is daarvoor nog niet uitgetekend. Om dat wat te verduidelijken, heb ik op 16 mei een brief naar de universiteiten gestuurd. Ik kan u die geven.

Intern zijn verschillende instellingen al wel dossiers aan het voorbereiden. Op dit ogenblik heb ik echter nog geen aanvragen ontvangen. Dit is normaal, aangezien er ook nog geen voorgeschreven procedure of vastgelegd stramien is.

Ik heb niet de bedoeling dit voor mij uit te schuiven. De jaartallen die u vermeldt, zijn trouwens de jaartallen die ook al in de principenota staan: indienen in 2008 om in 2010-2011 van start te kunnen gaan.

Ik ben het wel eens met de Ministeriële Commissie voor de rationalisatie van het hoger onderwijs, die in haar rapport aangeeft dat een eventuele uitbreiding van de studieomvang van bepaalde masters niet los kan worden bekeken van rationalisatie. Ik ben dan ook van mening dat een aanvraag voor uitbreiding van de studieomvang best wordt gekoppeld aan de gezamenlijke rationalisatieplannen. Gelet op de timing daarvoor zou dit voor het eerst mogelijk zijn in de plannen die moeten worden ingediend tegen 30 juni 2009. Op die manier wordt dubbel werk vermeden – rationalisatie- en capaciteitsplannen – en hebben de instellingen de tijd om de plannen en de aanvraag voor studieduurverlenging degelijk voor te bereiden.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de werking van de Commissie inzake Leerlingenrechten

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijnheer de minister, bij het GOK-decreet werd in de oprichting van een Commissie

inzake Leerlingenrechten voorzien. Deze commissie moet adviseren en oordelen over de weigering van een school om een kind in te schrijven, overeenkomstig de regelgeving met betrekking tot de inschrijvingen. Tegen een uitspraak van de commissie is er echter geen beroep bij de Vlaamse Regering mogelijk.

Wanneer de Commissie inzake Leerlingenrechten de beslissing van een school om een kind te weigeren gegrond acht, moeten de ouders de leerling inschrijven in een andere school. De ouders kunnen bij het zoeken naar een andere school bijgestaan worden door het lokaal overlegplatform. Indien de commissie de weigering niet of niet afdoende gemotiveerd of niet conform de criteria bepaald door het lokaal overlegplatform acht, kan de leerling toch zijn recht op inschrijving in de school van keuze laten gelden. In dat geval kan de commissie de Vlaamse Regering adviseren om een sanctie uit te spreken in de vorm van een terugvordering of inhouding van een bedrag op de werkingsmiddelen.

Het decreet bepaalt de termijnen waarin de ouders een klacht moeten indienen en waarin de commissie moet oordelen over de gegrondheid van de weigering tot inschrijving. Het bepaalt wanneer het oordeel van de commissie moet worden verstuurd naar de verschillende betrokkenen. Na overleg met een paar scholen wou ik u de volgende vragen stellen, mijnheer de minister.

Kunt u uitleggen waarom er geen beroep mogelijk is tegen een uitspraak van de Commissie inzake Leerlingenrechten? Kunnen de scholen hun weigering van inschrijving voldoende motiveren in de huidige procedure?

Wat gebeurt er indien de Commissie inzake Leerlingenrechten haar eigen termijnen niet respecteert? In het besluit over de commissie vind ik daarover niets terug. Door wie wordt gecontroleerd en bijgehouden dat de commissie deze termijnen respecteert? Hebt u zicht op het aantal keren dat de commissie de termijnen niet heeft nageleefd?

Werd de werking van de Commissie inzake Leerlingenrechten geëvalueerd? U kondigde die aan in uw beleidsnota Onderwijs in het hoofdstuk 'Naar een actief toelatingsbeleid van GOK'. Wat waren de conclusies en de beleidsaanbevelingen? Welke initiatieven hebt u genomen om de werking ervan te verbeteren? Als er nog geen evaluatie plaatsvond, wanneer plant u die?

Indien een school een leerling weigert in te schrijven op basis van enkele bepalingen van het schoolreglement, maar de Commissie inzake Leerlingenrechten oordeelt dat deze bepalingen niet als inschrijvingsvoorwaarde kunnen worden opgevat, in hoeverre is die school dan verplicht om haar schoolreglement aan te passen?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: De Commissie inzake Leerlingenrechten adviseert en oordeelt naar recht inzake het recht op inschrijving, overeenkomstig de bepalingen van artikelen V.1 en V.4 van het decreet Gelijke Onderwijskansen van 28 juni 2002. De commissie is geen rechtbank en doet geen rechtspraak. Men kan dus niet echt spreken over een bindende uitspraak. Men kan wel de stap zetten naar de burgerlijke rechtbank, dus via de officiële rechtsweg. In het GOK-decreet zijn de mogelijke motivaties van weigering duidelijk opgenoemd in de artikelen III.7 tot en met III.10. Scholen kunnen hun verdediging zowel via brief, e-mail, als tijdens de zitting toelichten.

De behandeltermijn van de Commissie inzake Leerlingenrechten is een termijn van orde. Het secretariaat van de commissie houdt de termijnen bij en publiceert die in het jaarverslag. U kunt dat nalezen op de pagina's 6 en 7. Ik kan u het jaarverslag bezorgen, maar u kunt het ook vinden op de website van het departement Onderwijs onder de afdeling leerlingenrechtencommissie. Via amendement zullen de termijnen van de commissie verlengd worden. De commissie formuleert haar oordeel binnen een termijn van 21 kalenderdagen in plaats van 5. Het oordeel van de commissie wordt uiterlijk binnen een termijn van 7 werkdagen in plaats van 5 bij aangetekend schrijven verstuurd.

In het jaarverslag 2006-2007 van de Commissie inzake Leerlingenrechten wordt de samenstelling van de commissie en de procedure kritisch beschreven. De conclusies en aanbevelingen zijn terug te vinden op de pagina's 28 en 29 van het jaarverslag.

Naast de problematiek van de termijnen stelt men ook vast dat het moeilijk is de commissie te laten vergaderen in aanwezigheid van alle geledingen. We doen momenteel inspanningen om in elke geleding voldoende plaatsvervangers te voorzien en we gaan op zoek naar mensen die zich ten volle willen engageren in deze commissie zodat alle geledingen vertegenwoordigd zijn.

Daarnaast worden door de commissie nog een aantal vaststellingen gedaan die minder te maken hebben met de werking van de commissie, maar eerder met de mate waarin en hoe de scholen omgaan met de regels van het GOK-decreet. Ik zal mijn administratie vragen de door de commissie getrokken conclusies verder te onderzoeken en mogelijke beleidsaanbevelingen te formuleren.

Indien een schoolreglement bepalingen bevat die in strijd zijn met het decreet Gelijke Onderwijskansen, zal de commissie naar recht inzake het recht op inschrijving, overeenkomstig de bepalingen van artikelen V.1 en V.4 van het decreet Gelijke Onderwijskansen adviseren.

Het gezag dat de commissie gaandeweg opbouwt, volstaat vandaag om problemen niet op de spits te drijven. Scholen conformeren zich als blijkt dat zij tegen decreten in handelden.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Ik dank u voor uw antwoord, mijnheer de minister.

De commissie is geen rechtbank, men kan dan ook geen beroep aantekenen. Een school die geconfronteerd wordt met een uitspraak van de commissie waar ze het niet mee eens is, kan zich volgens u wenden tot een burgerlijke rechtbank. U zult het met me eens zijn dat zoiets absoluut geen evidente stap is voor een school. Het kan zelfs tot een loodzware formele procedure leiden, terwijl het gewoon om een meningsverschil gaat. Als de commissie haar antwoord geformuleerd heeft, staat de school daar met lege handen. De stap naar de rechtbank moeten we echt niet aanmoedigen, vind ik. Ik blijf erbij dat de positie van de school niet zo sterk is.

De beslissingstermijn wordt verlengd tot 21 dagen als het amendement wordt goedgekeurd. Stel dat die termijn niet wordt gerespecteerd, dan staat de school opnieuw vrij zwak in haar mogelijkheden om de commissie aan te porren. Ik begrijp natuurlijk wat u zegt. Het is niet evident om de commissie samen te roepen, de leden hebben een druk beroepsleven. Maar ik heb vernomen dat de uitspraak soms lang op zich laat wachten. De school beschikt niet over wapens om een uitspraak af te dwingen.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik geloof dat we beiden geen voorstander zijn van een te sterk doorgedreven juridisering van de verhoudingen in het onderwijsveld. Ik ben daar niet voor. Wat u voorstelt of suggereert, zou daar kunnen toe leiden. Als we om en rond de Commissie inzake Leerlingenrechten allerlei beroepsprocedures gaan inbouwen, gaan we de afhandeling juridiseren. Dat wordt dan een eindeloze zaak. De commissie spreekt een duidelijke stelling uit en de scholen conformeren zich daaraan. Als men de uitspraak wil aanvechten, kan men naar de rechtbank stappen. Dat is de huidige situatie.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Juridisering is er altijd. Wij moeten het zeker niet stimuleren. Wie zich benadeeld voelt, kan stappen zetten naar de rechtbank – bijvoorbeeld ouders die vinden dat hun kind nadeel zal ondervinden als het tijdelijk geen lessen kan volgen. Dan is de school niet beveiligd. Dat is niet gemakkelijk. De mensen zijn vandaag vlug geneigd om naar de rechtbank te stappen. De kostenregeling – dat men moet betalen als men in het ongelijk wordt gesteld – zal sommigen nu wel tegenhouden.

De heer Paul Delva: Juist omdat er geen beroepsmogelijkheid is – ‘beroeps’ tussen haakjes, want we zitten niet in

de juridische wereld – ten opzichte van een uitspraak van de Commissie inzake Leerlingenrechten, zullen scholen sneller naar de rechtbank stappen. Het hangt ervan af wat u juridisering noemt. Voor mij is dat een stap zetten naar een rechtbank. Die stap versnelt u als u geen andere beroepsmogelijkheid creëert. Ik ben er helemaal tegen dat men inzake onderwijs naar een rechtbank stapt, maar men heeft geen andere mogelijkheid.

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Dit is natuurlijk een niche voor jonge advocaten die daarop vliegen. Dat is een maatschappelijk fenomeen.

De heer Paul Delva: Ik ga akkoord met u. Ik ben helemaal geen voorstander van rechtszaken door scholen en ouders. Ik vind dat niet goed. Indien er geen andere mogelijkheid bestaat, hebben ze geen keuze.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Ik denk dat iedereen tegen de juridisering is, maar de oplossing ligt niet voor de hand.

Minister Frank Vandenbroucke: U hebt gelijk, het is een maatschappelijke trend. We moeten dat alleen zelf niet stimuleren via onze regelgeving. De commissie werkt nog niet zo lang, laat dat even zijn gang gaan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de aanduiding van een school als voorbeeld van 'good practice' in het kader van leerzorg

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer minister, in een van uw persmededelingen lees ik volgende tekst. “Om leraren en CLB-medewerkers goed voor te bereiden op het nieuwe leezorgkader voor kinderen met een handicap trekt minister van Onderwijs Vandenbroucke 1,3 miljoen euro extra uit. Deze middelen gaan naar de voortgezette lerarenopleidingen (VOBO-VOZO) en naar projecten op voorstel van de Vlaamse Onderwijsraad om leraren en CLB-medewerkers met het concept leerzorg te leren werken. Dit maakte Frank Vandenbroucke bekend tijdens een werkbezoek aan de school voor buitengewoon onderwijs Ter Bank en de Katholieke Hogeschool Leuven:

twee scholen die treffend aantonen wat leerzorg in het buitengewoon en gewoon onderwijs kan betekenen.”

Ik wilde weten hoe de school Ter Bank te Heverlee, Leuven, die zorg voor de leerlingen met een mentale handicap invult. Daarom ging ik de website raadplegen waar de verslagen van de inspectie door iedereen te lezen zijn. Tot mijn verbazing las ik in het verslag van de doorlichting door de inspectie een ander verhaal over die school. De doorlichting door de inspectie dateert van november 2007. Het verslag is nog niet echt zo heel oud.

Wat las ik in dat verslag? Voor het onderwijskundig en -ondersteunend functioneren, moeten de volgende tekorten worden weggewerkt. Ten eerste: de beginsituatiebepaling leidt nog onvoldoende tot de formulering van handelingsgerichte en concrete zorgvragen die de opvoedings- en onderwijsbehoeften van de kinderen beschrijven. Hierdoor kan het aanbod onvoldoende op de specifieke noden van de kinderen worden afgestemd. Ten tweede: de decretaal bepaalde ontwikkelingsdoelen type 2 vormen onvoldoende het referentiekader voor het maken van een selectie in overleg met de kindbetrokkenen op groeps- en op individueel niveau. Ten derde: het aanbod, de organisatie en de samenhang van het onderwijs zijn in meerdere groepen onvoldoende gericht op het nastreven van continu en werkelijkheidsgericht onderwijs op maat. Meestal ontbreekt de realisatie van een stimulerend pedagogisch klimaat. Ten vierde: het team hanteert geen functioneel en eenduidig evaluatiesysteem. Op leerlingenniveau evalueert het team de voorde- ringen van de kinderen te weinig vanuit de decretaal voorziene inspanningsverplichting om de geselecteerde ontwikkelingsdoelen na te streven.

Iedereen die vertrouwd is met onderwijs, zal het met me eens zijn dat dit ernstige tekorten zijn. De school, de inrichtende macht, het intern leiderschap en het team zijn blijkbaar niet in staat om aan deze zorgkinderen goed onderwijs aan te bieden. Aan de wens van de Vlaamse Gemeenschap om zeker in het buitengewoon onderwijs kwaliteitsvol onderwijs te verstrekken wordt eigenlijk niet tegemoetgekomen. Het inspectieteam tilde dermate zwaar aan de tekorten dat de school de maximumtijd krijgt om ze weg te werken.

Mijn vragen liggen dus voor de hand. Met het inspectie- verslag voor ogen begrijp ik helemaal niet waarom u deze school als voorbeeld van goede praktijk aanwijst. Ik vraag me zelfs af hoe u na het lezen van dit toch wel vernietigende verslag nog wilt aantonen dat het leer- zorgkader een meerwaarde voor ons onderwijs zal ople- veren. Hoe ziet u de competenties om te differentiëren bij te sturen op korte termijn zodat het leezorgkader tegemoet kan komen aan de noden van een populatie met nog grotere diversiteit?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzit- ter, collega's, op 11 april 2008 bracht ik inderdaad een werkbezoek aan de school voor buitengewoon onderwijs Ter Bank en aan de bachelor-na-bacheloropleiding bui- tengewoon onderwijs van het Departement Leraren- opleiding van de Katholieke Hogeschool Leuven. Het bezoek aan de school had drie doelstellingen: inzicht verwerven in de complexiteit van de doelgroep in de school; een verkennend gesprek voeren over inclusie en de mogelijke pistes daartoe; en ten slotte – en vooral – inzicht verwerven in het project van de school om in samenwerking met verschillende partners in de regio een centrum voor leerzorg uit te bouwen.

De inhoud van mijn persmededeling had betrekking op dat laatste project. Dat is in mijn ogen toch vernieu- wend en toekomstgericht. Men vat het buitengewoon onderwijs niet alleen op als een plaats waar onderwijs wordt aangeboden, maar ook als een vorm van dienst- verlening voor andere scholen, ouders en organisaties. Dat sluit aan op de doelstellingen van leerzorg. Het is een proactieve en constructieve manier om met de aangekondigde onderwijsvernieuwing om te gaan.

In de toekomstige planning van het aanbod van het buitengewoon onderwijs willen we dat scholen op een provinciaal platform meer met elkaar overleggen. Het project is al een aanzet om dit in een regio te bekijken. Ook wat de mogelijkheden van geïntegreerd onderwijs (GON) en van inclusief onderwijs betreft, wil men beter op elkaar afstemmen. Dat ik deze aanzetten be- schouw als voorbeeld van goede praktijk, heeft niets te maken met de vaststelling van de inspectie dat er ook nog werkpunten in de school zelf zijn. Het is positief dat de inspectie ze blootlegt, want we willen onderwijs van hoge kwaliteit, ongeacht of het kind in het gewoon of in het buitengewoon onderwijs onderwijs volgt.

Concluderend kan ik op de gestelde vragen dit ant- woorden. Waarom neemt de minister deze school als voorbeeld van goede praktijk? Het proactief en con- structief omgaan met een nakende onderwijsvernieu- wing heb ik omschreven als goede praktijk; het feit dat er werkpunten blijven in de school zelf is daarmee niet in tegenspraak. Hoe denkt de minister, met dit verslag voor ogen, hiermee aan te tonen dat zijn leezorgkader een meerwaarde zal opleveren voor ons onderwijs? De doorlichting van de school is een aspect van de regulie- re kwaliteitsbewaking van scholen. De uitbouw van een centrum voor Leerzorg is een ander gegeven.

Hoe ziet de minister de competenties om te differentië- ren bij te sturen op korte termijn? Wat de competentie- ontwikkeling betreft, heb ik steeds gesteld dat dit een belangrijk aandachtspunt is. In mijn mededeling heb ik een extra investering aangekondigd. Ik wacht momen- teel nog op een advies van de Vlaamse Onderwijsraad over competentieontwikkeling om te kijken op welke wijze de middelen het meest effectief kunnen worden

ingezet. De voortgezette lerarenopleidingen (VOBO-VOZO) blijven daarbij voor mij een belangrijke invalshoek, maar zonder andere mogelijkheden uit te sluiten.

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Ik onthoud dat u vooral aandacht opbracht voor het centrum, en dat u dat initiatief opvat als een aanzet tot een goede praktijk. Hoe het daar praktisch verloopt, was niet echt het thema. Of zie ik dat verkeerd?

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb gezegd wat ik moest zeggen. Ik vind de idee van een dergelijk centrum vernieuwend en interessant. Ik wil dat aanmoedigen. Onderwijs gaat over pedagogie. Ik wil het goede aanmoedigen; daarnaast wordt het slechte in werkpunten geïsoleerd. De idee dat ik niet een school zou mogen bezoeken en er zeggen dat men een goed initiatief neemt omdat in het doorlichtingsverslag van de school werkpunten worden aangeduid, is vreemd. U suggereert dat.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Wat heel vreemd overkomt, is dat u de school vermeldt als een voorbeeld van goede praktijk.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb het dan enkel over de oprichting van dat centrum.

Mevrouw Stern Demeulenaere: In uw persmededeling wekt u een andere indruk. U kadert dat daar wat breder. Zo kan het veld een verkeerde indruk krijgen. Misschien had u beter moeten aangeven wat er nu precies zo goed loopt op die school. Vandaag kan het veld een verkeerde indruk krijgen over wat u bedoelt met een goede praktijk.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De heer Dirk De Cock treedt als waarnemend voorzitter op.*

Vraag om uitleg van mevrouw Monica Van Kerrebroeck tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de inrichting van een specialisatiejaar 'pre-politie en veiligheid' in het secundair onderwijs

De voorzitter: Mevrouw Van Kerrebroeck heeft het woord.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister collega's, soms is het nuttig om de krant te lezen. Zo vernam ik dat in het Sint-Vincentiusinstituut van Torhout vanaf volgend schooljaar

een proefproject over 'pre-politie en veiligheid' zou worden georganiseerd. In de krant van de dag nadien las ik wel dat het eerste bericht nogal voorbarig was. Toch wil ik daarover een vraag stellen, want enige verduidelijking is op zijn plaats. Het zou gaan om een modulaire opleiding die een maximum van veertig leerlingen kan toelaten. Nu reeds wordt gesteld dat na evaluatie de opleiding ook in andere scholen kan worden aangeboden. En de optie zou bestaan om het aanbod uit te breiden tot andere veiligheidsberoepen zoals brandweerman, penitentiair beambte of beëdigd veldwachter.

Graag wou ik daarover enkele vragen aan de minister voorleggen. Dit initiatief zou worden opgevat als een proefproject. Wat u dat ook op als een proefproject, en wanneer zal deze opleiding veralgemeend worden aangeboden? Zal er les worden gegeven door ervaringsdeskundigen? Welke bevoegdheids- of bekwaamheidsbewijzen zal men eisen? Worden er bijvoorbeeld ook criminologen als lesgever aangetrokken? Slechts 12 percent van de sollicitanten slaagt in de selectieproeven van de politiescholen. Wat is het vooropgestelde streefdoel van de school? Ik veronderstel dat men mikt op een hoger percentage. Worden er ook praktische toelatingsproeven georganiseerd, en waar zal men die afnemen? Overweegt men om ooit een centraal centrum op te richten waar de opleidingen zullen worden gegeven?

De voorzitter: Mevrouw Tamsamani heeft het woord.

Mevrouw Anissa Tamsamani: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik sluit me graag aan bij de vraagsteller, want ook in Mechelen tonen een aantal scholen interesse voor de opleiding. Het gaat om scholen van zowel het vrij als het gemeenschaps-onderwijs. Ik moet eerlijk bekennen dat ik nogal verast was dat de federale minister van Binnenlandse Zaken aankondigde dat volgend jaar in Torhout een proefproject zou worden gestart. Vanuit uw kabinet kwam de boodschap dat zowel de Vlor als de inspectie van oordeel is dat het dossier nog niet helemaal rijp is. Hoe ver staat het daarmee?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer de voorzitter, collega's, de inrichtende macht van het Sint-Vincentiusinstituut te Torhout heeft eerder dit jaar van de reglementaire mogelijkheid gebruik gemaakt om voorstellen inzake nieuwe opleidingen in het voltijds secundair onderwijs in te dienen. Concreet ging het over de opleiding 'prepolitie en veiligheid', ingericht als een specialisatiejaar tso in het studiegebied persoonlijke zorg. Over ingediende voorstellen beslist de Vlaamse Regering, na advies van een departementale commissie en van de Vlaamse Onderwijsraad.

In haar vergadering van 30 mei 2008 heeft de regering ter zake een definitieve beslissing genomen. Op mijn

voorstel werd aan dat specialisatiejaar geen goedkeuring verleend, zodat de oprichting ervan vooralsnog niet mogelijk is. Ook een opstart in de vorm van een proefproject is niet toegelaten, aangezien ook daarvoor de reglementaire grondslag ontbreekt. De beslissing om deze opleiding niet goed te keuren, is vooral ingegeven door het ongunstige advies van de Vlaamse Onderwijsraad dat stelt dat de doelstelling uitermate specifiek is – een voorbereiding op de toegangsproof tot de politieschool – en de kwalificatie beperkt. Het gaat immers over een algemeen bekwaamheidsattest bewakingsagent.

Hoewel het dossier enkele waardevolle elementen bevat, zoals een poging om te beantwoorden aan de groeiende vraag van de samenleving naar veiligheidsopdrachten, zijn er ook andere punten waarmee ernstig rekening moet worden gehouden. Ik denk dan bijvoorbeeld aan de noodzakelijke overeenstemming met de federale wet- en regelgeving over de erkenning van de opleiding, de school en de lesgevers door de FOD Binnenlandse Zaken. Een en ander moet dus worden uitgeklaard. Er moet worden overlegd en er moet rechtszekerheid – niet het minst voor ouders en leerlingen – worden gecreëerd voor men eventueel met deze opleiding kan beginnen. Dat zijn de gemaakte opmerkingen.

Maar ik ben wel bereid me in te zetten opdat dit dossier volgend jaar wel degelijk werkelijkheid kan worden. Het creëert immers voor vele leerlingen een potentiële opening naar interessante tewerkstellingsvelden. Mijn medewerkers hebben daarom contact opgenomen met de FOD Binnenlandse Zaken en het kabinet van de betrokken federale minister. Een eerste overleg vond reeds plaats, op 30 mei. Een tweede vergadering zal nog voor het zomerreces plaatsvinden. Mevrouw Tamsamani wijst er terecht op dat niet alleen in Torhout, maar ook in andere scholen belangstelling bestaat. Ik wil bij dat overleg alle geïnteresseerden betrekken.

Men mag dus besluiten dat de berichtgeving hierover gewoon voorbarig was. Het is jammer dat de betrokken journalist niet gewoon met mijn departement heeft gebeld. Men zou dat moeten doen vooraleer iets te publiceren over een onderwijsaangelegenheid. Maar goed: gedane zaken nemen geen keer.

Zal er les worden gegeven door ervaringsdeskundigen? Worden er criminologen als lesgever aangetrokken? Aangezien er nog geen beslissingen zijn genomen, is een antwoord op deze vraag voorbarig. In algemene zin kan wel worden gesteld dat de inrichtende macht, als werkgever, bevoegd is voor de werving en de inzet van personeelsleden, uiteraard rekening houdend met de personeelsregelgeving inzake aanstellingen en bekwaamheidsbewijzen en dergelijke. De vereiste, voldoende geachte en andere bekwaamheidsbewijzen liggen per vak, graad en onderwijsvorm vast. De inrichtende macht kan bij het voeren van een lokaal personeelsbeleid de voorkeur geven aan afgestudeerden in een bepaalde

discipline, bijvoorbeeld in de criminologie. Uiteraard is het in eerste instantie belangrijk om de wekelijkse lessentabel samen te stellen en te weten welke vakken daarop voorkomen.

Mevrouw Van Kerrebroeck, u zegt dat slechts 12 percent van de sollicitanten slaagt in de selectieproeven van de politieschool. Wat het vooropgestelde streefdoel van de school is, valt buiten mijn bevoegdheid. Wel kan ik zeggen dat er bij een onderwijsopleiding nadrukkelijk zal moeten worden gewerkt op een hoger percentage, mogelijk zelfs op bepaalde vrijstellingen voor de genoemde opleiding. Maar hiermee neem ik eigenlijk al een gedeeltelijke voorafname op de lopende gesprekken.

U vraagt of er praktische toelatingsproeven worden georganiseerd. Aangezien de opleiding niet van start gaat, is deze vraag zonder voorwerp. Anderzijds benadruk ik dat de organisatie van toelatingsproeven in het voltijds secundair onderwijs niet zonder meer toegelaten is. De reglementaire toelatingsvoorwaarden stellen immers dat de school enkel voor bepaalde opleidingen kso en voor de opleiding verpleegkunde bso een toegangsexamen mag organiseren. Elk ander toegangsexamen in een secundaire school kan slechts naar ouders en de kandidaat-leerling een aanbevelend effect sorteren.

De voorzitter: Mevrouw Van Kerrebroeck heeft het woord.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Ik heb die laatste vraag gesteld in functie van de wenselijkheid van het organiseren van dergelijke proeven, omdat aan dergelijke functies heel wat fysieke en psychische voorwaarden te stellen zijn. Misschien is het wenselijk dit centraal te organiseren zodat gelijklopende psycho-technische proeven worden afgenomen, zodat men geen zaken voorspiegelt aan kandidaten waarvoor ze niet geschikt zijn.

Mijnheer de minister, uit uw antwoord maak ik op dat dit deels gekoppeld is aan de federale bevoegdheid van de minister van Binnenlandse Zaken, aangezien het tot het politieapparaat behoort.

De voorzitter: Mevrouw Tamsamani heeft het woord.

Mevrouw Anissa Tamsamani: Mijnheer de minister, voor mij is alles nu heel duidelijk. Ik wil u ook bedanken dat u de geïnteresseerde actoren betreft in het debat. Het is niet omdat een opleiding of een sector sexy of interessant is dat men daar heel snel moet op inspelen. Er zijn tal van voorbeelden die niet noodzakelijk grote successen zijn. Het is goed dat u nadenkt vooraleer die richting definitief wordt ingevoerd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.